

РЕЦЕНЗИЯ

от проф. д-р Анелия Мингова,

член на научното жури, назначено със Заповед на Ректора на СУ „Св. Климент Охридски” № РД-38-259/29.05.2024г., в конкурса за „доцент“ по граждански процес в юридическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“, обявен в ДВ. бр. 32 от 09.04.2024 г.

I. В обявения конкурс за „доцент“ по граждански процес участва един кандидат - **д-р Ивайло Кръстев Костов**, към момента главен асистент по граждански процес в юридическия факултет на СУ „Св. Кл. Охридски“.

1. Кратката биографична справка за кандидата дава следната информация. Ивайло Кръстев Костов завършва специалност „Право“ в юридическия факултет на Софийския университет „Св. Климент Охридски“ през 2002 г. В периода юни 2016 г. – май 2017 г. е докторант на самостоятелна подготовка в катедрата „Гражданскоправни науки“ на ЮФ на Софийския университет „Св. Климент Охридски“ като успешно защитава дисертационен труд за придобиване на образователната и научната степен „доктор“ по професионално направление 3.6. „Право“ (Граждански процес) на тема „Преклузията за възражения на ответника в общия исков процес“. През 2010 г. е назначен за „асистент“ по учебната дисциплина „Гражданско процесуално право“ в ЮФ на Софийския университет „Св. Климент Охридски“, а от 2018 г. заема академичната длъжност „главен асистент“. От 2010 г. води семинарните занятия по дисциплината „Гражданско процесуално право“ на студентите от специалност „Право“ в ЮФ на Софийския университет „Св. Климент Охридски“. От 2015 г. чете отделни лекции в дисциплините „Гражданско процесуално право“ и „Гражданско изпълнително производство“. От

2020 г. води курса по „Защита по граждански дела в държавите от ЕС“ на студентите в специалност „Международни отношения“ в ЮФ на Софийския университет „Св. Климент Охридски“.

В периода 2003 г. – 2006 г. работи като юрисконсулт в Агенцията за следприватизационен контрол и „Софийска вода“ АД. От януари 2007 г. е вписан като адвокат в Софийската адвокатска колегия. Избран е за основен член на Софийския адвокатски съвет за мандата 2021 г. - 2024 г. От 2017 г. участва като член на работни групи в Министерството на правосъдието и в Народното събрание на Република България във връзка с различни законопроекти за изменение и допълнение на Гражданския процесуален кодекс. Арбитър в Арбитражния съд при Българския футболен съюз (от 2009 г.) и Арбитражния съд при Българската търговско-промишлена палата (от 2020 г.). От май 2020 г. е член на Управителния съвет на Фондация „Български адвокати за правата на човека“. От 2015 г. е лектор в Центъра за обучение на адвокати „Кръстю Цончев“. От 2019 г. е член на редакционната колегия на списание „Съвременно право“.

2. За участие в конкурса Ивайло Костов е представил следните публикации /всички издадени след дисертационния му труд/:

2.1. Монография на тема: Изменение на иска. София: Enthusiast, **2023**, 288 с., ISBN 978-619-164-555-8 COBISS.BG-ID - 62203656

2.2. Шест студии и статии в периодичния правен печат:

а/ Изменението на иска в системата от способности за десезиране на съда. – Търговско право, **2023**, № 2, 17-38, ISSN 0861-6892.

б/ Проблеми на допускането до касационно обжалване по чл. 280 ГПК. – Съвременно право, **2019**, № 1, 7-30, ISSN 0861-1815.

в/ За правомощията на съда при определянето по справедливост на размера на обезщетението за неимуществени вреди. - Съвременно право, **2021**, № 4, 56-63, ISSN 0861-1815.

г/ За приложното поле на иска по чл. 124, ал. 4 ГПК. – Търговско право, **2019**, № 1, 5-14, ISSN 0861-6892

д/ За очевидната неправилност на въззивното решение като основание за допускане на касационното обжалване. – Търговско право, **2018**, № 2, 5-11, ISSN 0861-6892

е/ За порока на въззивното решение, постановено въпреки наличие на основание за спиране на производството по чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК. – Търговско право, **2017**, № 4, 31-35, ISSN 0861-6892

3. От представените за конкурса документи е видно, че е налице изпълнение на минималните национални изисквания относно наукометричните показатели по чл. 2б от ЗРАСРБ.

II. Основният труд, подлежащ на рецензиране, е монографията „Изменение на иска“.

1. Структура и съдържание на труда.

Монографията „Изменение на иска“ е в обем 288 страници и се състои от увод, четири глави, заключение, библиография, както и индекс на понятията. В библиографията са посочени 73 заглавия, 64 от които са на български език.

Предмет на изследването е правната уредба на изменението на иска в Гражданския процесуален кодекс от 2007 г.

В първата глава е направена обща характеристика на института на изменението на иска с кратък исторически и сравнителноправен преглед на уредбата в основните континентални правни системи.

Проследено е влиянието на отделните чужди разрешения върху развитието на института у нас, изследвана е българската процесуална литература, въз основа на които и при съобразяване на действащата процесуална уредба, е изведено понятието за изменение на иска според действащия ГПК. То е определено като процесуално действие, с което ищецът променя посочените в исковата молба основание или петитум на иска или някоя от страните по делото. Последователно са разгледани трите индивидуализиращи елемента на предявения иск - основание, петитум и страни. Очертава се понятието за основанието на иска, като особено място заема изложението относно особеностите му при различните отрицателни установителни искове, както и при тези относно факти.

Във втората глава са разгледани способите за изменение на иска - на основанието, на петитума и на страните по делото. Приема се, че проявната форма на изменение на основанието на иска, която има предвид чл. 214, ал. 1 ГПК, е само замяната на основанието на предявения иск, което винаги е допустима форма на изменението на предмета на предявения иск, ако едновременно не се променя и заявения петитум и ако това е уместно с оглед защитата на ответника. Допустимите проявни форми на изменение на петитума, са неговата замяна, както увеличаването, респ. намаляването на размера на иска. Единствено допустимите форми на изменение на петитума чрез промяна на вида на търсената защита са преминаване от установителен иск към осъдителен и обратно. Направеният анализ е довел до обобщения извод, че изменението на иска не може да бъде способ за въвеждане на ново спорно право, непредявено пред съда с първоначалната искова молба, нито чрез добавяне на ново основание, нито чрез добавяне на нов петитум към вече заявения. В контекста на същия анализ е и изводът, че десезирането на съда с някой от първоначално съединените за общо разглеждане искове, също не е

проявна форма на изменението на иска, в т.ч. не може да се разглежда като намаляване на иска. Последователността в подхода е довела до обосноваване на тезата, че единствено замяната на някоя от първоначалните главни страни по делото с нова, е допустимата проявна форма на изменението на иска относно страните.

В третата глава, въз основа на направения в предходната глава анализ, са разгледани последователно допустимите проявни форми на изменението на иска, а именно: намаляването на размера на иска, увеличаването на размера на иска, замяната на спорния предмет /основание или петитум/, замяната на вида на търсената защита и замяната на ищеца или на ответника. Относно намаляването на размера като единствена допустима форма на намаляване на иска, се обосновава разбирането, че то не е самостоятелен способ за десезиране на съда с част от спорния предмет, а към изявлението на ищеца трябва да бъде прикрепено още едно, с което да се обвърже извършеното изменение на иска с последиците на някой от възможните способи за десезиране на съда – оттегляне или отказ от иска. Обосновано е разбирането, че единствената възможна проявна форма на изменението на иска чрез увеличаване на спорния предмет е увеличаването на размера на предявения иск във висящия процес, а съгласно чл. 214, ал. 2 ГПК, ограниченията във връзка с предпоставките за изменението на иска не се прилагат относно прибавянето на изтекли лихви или на събрани добиви от вещта след неговото предявяване, което представлява особен случай на увеличаване на предмета на делото, който е изрично предвиден в закона.

Същностно място в трета глава заема изследването на замяната на спорния предмет. При тази форма на изменение на иска първоначалният спорен предмет престава да бъде обект на защита в своята цялост, а допуснатото изменение задължава съда да изостави

разглеждането на първоначално предявения иск и произнасянето по него. За ищеца остава открита възможността да предяви отново същия иск, ако са налице процесуалните предпоставки за това. Същевременно, въз основа на направения анализ се приема, че замяната на основанието или петитума не изисква изрично прекратяване на производството по иска, с който съдът е десезиран, доколкото след изменението продължава разглеждането на предявения иск при запазване на два от трите му съществени елемента. С оглед на тези изводи е направено обобщението, че при съществуващата процесуална уредба изменението на иска чрез замяна на основанието или на петитума е самостоятелен десезиращ способ по отношение на първоначално предявения иск.

В частта, посветена на изменението на иска чрез замяната на ищеца или ответника, са направени изводи за същността на съгласието на страните като условие за допустимостта на предприетото изменение и е направен извод, че тази форма на изменение на иска също е самостоятелен способ за десезиране на съда.

Предмет на **четвъртата глава** на монографията е производството по изменение на иска. В съответствие с предложения от автора баланс на гражданскопроцесуалните принципи, са разгледани условията за допустимост по отношение на различните проявни форми, обсъдени и обобщени са различните видове актове на съда, с които той се произнася по предприетото изменение, както и процесуалните средства за техния контрол. Разгледани са особеностите на изменението на иска в някои производства извън общия исков процес.

В **заклучението** са обобщени основните изводи, направени в изложението.

2. Обща положителна оценка на монографичния труд.

2.1. Монографията е първото цялостно теоретично съчинение върху изменението на иска по действащия ГПК от 2007г., идващо повече от половин век след дисертационен труд върху темата по предходния правен режим, което надгражда теоретични конструкции на фона на съществуващите теоретични виждания и съдебна практика, като изследва самостоятелно и в критичен план основните тематични елементи от същността, видовете и формите на изменение на иска.

2.2. Историческият и сравнителен преглед на правната уредба и на теорията обосновано е направен основно с цел да убеди читателя, че понятието, способите и проявните форми на разглеждания институт се подчиняват на конкретиката на процесуалната уредба в законодателството на съответната държава. Този подход доказва зрялост на автора, който не се е изкушил да ни предложи пространно исторически и сравнително изложение, което би било в известен дисонанс с целите и задачите на изследването.

2.3. Действащата правна уредба на института на изменение на иска е разгледана в контекста на близостта ѝ с уредбата по ГПК отм., което е позволило да се потърси нейния генезис, успешно да се анализират разликите и да се обосноват изводите за същността на отделните проявни форми на изменението на иска.

2.4. Трябва да се сподели удачността да бъдат изнесени „пред скоба“ и анализирани въпросите относно индивидуализиращите белези на иска - основание, петитум и страни. Авторът изключително достъпно и прецизно се е спрял на съществуващи в теорията и възприети /или не/ от съдебната практика тези относно всеки от тях, което прави неговите собствени заключения и изводи обосновани и убедителни.

2.5. Обща положителна компонента в оценката ми е изключителната коректност на полемиката, точните, ясни позовавания и цитати в бележките под линия, ненатрапчивост на крайните изводи на автора, липсата на категоричност в оценките. Положителното на цялата работа е, че независимо от застъпването на една и или друга теоретична теза, темата като цяло остава отворена за дебат, което придава интелигентност и доказва рационалност, като внушава усещането за едно зряло, добре и дълго обмислено тематично центрирано съчинение относно важен, сложен, интересен и актуален процесуален институт.

2.6. Трябва да се адмира прецизния подход към подбора на съдебна практика. Авторът не се е изкушил да „затрупва“ изложението с множество цитирани по отделните конкретни теми актове, а след изключително внимателен и прецизен прочит е избрал тези, които най-ярко илюстрират един или друг правен анализ, който е в синхрон със споделяната от самия него конкретна правна теза, респективно се отличава от нея. Това доказва зрял творчески поглед върху симбиозата между теория и съдебна практика, което позволява монографичният труд да „блести“ с теоретични тези, които в еднаква степен демонстрират своята полезност както за развитието на процесуалната теория, така и за пътя, който се открива пред съдебната практика.

2.7. Не на последно по значение място, подчертавам изключителната практическа полезност на монографичния труд. Той съдържа ценни жалони за дейността на съдебния орган в преценката му за правната същност, цели и последици на предприетото от ищеца конкретно процесуално действие, за да бъде квалифицирано като

допустима /или недопустима/ форма на разглеждания процесуален институт.

3. По-съществени конкретни научни приноси.

3.1. Един от основните научни приноси е анализът и аргументирането на изводите за съотношението /респективно различията/ между институтите на изменение на иска и тези на обективното и субективно съединяване на искове. Интересна и обоснована е тезата, че изменението на иска не може да се проявява в прибавяне на ново основание, нов петитум или нова страна към първоначално заявените от ищеца. Като си е поставил за цел да изгради теза за една стройна система на видовете и проявни форми на института на изменение на иска, Ивайло Костов е успял да аргументира разбирането си, че законът урежда специфичен, обособен правен институт, отличаващ се със собствен облик, цели и резултати, и е идентифицирал понятието за изменение на иска като процесуално действие на ищеца, предизвикано от специфичен правен интерес и насочено към постигането на специфични цели /§2/.

3.2. В контекста на горното разбиране за изменението на иска, представляващо единствено замяна на първоначалното с ново основание, с друг вид искане или замяна на първоначалния ищец или ответник с нов, са очертани и аргументирани разбиранията на автора за отделните елементи на иска - основание, петитум и страни/§§3 - 7/.

3.3. Подчертано интересна е полемиката при анализа на понятието „основание“ на отрицателните установителни искове. Авторът защитава тезата, че „различните отрицателни установителни искове изключват единен извод относно фактите, които формират тяхното основание“/с.65/. Така например, че „провокационният иск с предмет абсолютно право е без основание, поради което „до изменение на основанието не може да се стигне“/с.69/. Също така се споделя

виждането, че когато предмет на отрицателния установителен иск е относително право, към неговото основание, освен правопораждащия юридически факт, „ще бъдат добавени други факти“, които се определят от „естеството на защитата, която ищецът цели“/с.70,71/. Ивайло Костов полага тези разсъждения върху иска по чл.439 ГПК, а също и върху иска за нищожност на правна сделка /§4, т.4.3 и т. 5./.

Независимо че авторът обогатява и развива аргументацията си върху възприетата в съдебната практика и доминираща теорията теза за включването в основанието на отрицателния установителен иск и на факти, на които ищецът основава възраженията си срещу твърдяното от ответника материално правоотношение, концептуално победителни, в съответствие с процесуалните принципи и със защитно-санкционната функция на процеса върху материалното право, ми се струват аргументите за изграждане на единно понятие за основание на иска при всички видове искове. Дали едно обстоятелство е елемент от основанието или е елемент от възраженията на насрещната страна срещу иска, трябва да бъде решавано еднакво, независимо от вида на иска и кой от субектите на материалното правоотношение е поел функцията на ищец.

3.4. Особен акцент в системата от конкретни приноси в труда, е богато аргументираното становище за самостоятелния характер на института на изменение на иска и същностната му разлика с институтите на обективно и субективно съединяване на искове. След убедителна полемика с преобладаващите в теорията и съдебната практика виждания, и въз основа на широкоспектърното тълкуване на правната уредба, успешно е защитен възгледът, че изменението на иска преследва самостоятелна, ясна цел ищецът да може да „промени първоначално предявения иск по такъв начин, че съдебното решение по предявения иск да е в състояние да предостави защитата по чл.2

ГПК в случаите, когато поради грешка или с оглед на промяна във фактическото положение защитата не може да бъде постигната при запазването на първоначално предявения иск“ /с.113/, при което прибавянето на ново основание или нов петитум не могат да бъдат квалифицирани като увеличение на иска, а възможните форми на допустимото им изменение, е замяната с друго основание, респ. с друг петитум. В тази връзка, трябва да бъдат споделени и изводите, че десезирането на съда с някой от първоначално съединените за общо разглеждане искове, не представлява намаляване на иска като възможна форма на неговото изменение / §§ 8, 9/.

3.5. Заслужава подкрепа акцентът, който авторът поставя върху новия елемент от предмета на делото при замяната на първоначалното основание или петитум. Достижение в теорията е разгърнатата аргументация и критичния прочит на различните възгледи в досегашната теория, довели до обоснования извод относно самостоятелния десезиращ характер на изменението на иска чрез замяна на основанието или петитума по отношение на първоначално предявените. Анализът и изводите, че замяната на основанието или петитума представляват **„самостоятелен десезиращ способ по отношение на първоначално предявения иск“** и че самото допускане на исканото изменение, **„задължава съда да изостави разглеждането на първоначално предявения иск и произнасянето по него.“** /с.197, подч.а./ заслужават адмирации както с чисто правната си обосновка, така и с изяснените връзки и съотношения между целите и резултатите от десезирането при изменението на иска с тези, целени и постигани чрез оттегляне или отказ от първоначално предявения иск/§13/.

3.6. Логична и последователна е изградената правна конструкция, че увеличаването и намаляването на иска са форми за изменение на петитума. Авторът правилно изтъква, че намаляването на иска е

уредена позитивно в чл.214, ал.1, изр.3-то ГПК обособена форма на изменение на петитума, която представлява намаляване на неговия размер и че, макар и да разкрива общи черти, то е различно от институтите на частичното оттегляне и частичния отказ от иск. Същевременно обаче приема, че "...Присъщата последица на намаляването на иска е десезирането на съда с **част** от първоначално предявения иск."/с.157, подч. мое/, но поради факта, че законът не съдържа изрична уредба в тази насока, се съгласява с господстващите становища в теорията, че намаляването на размера на иска е резултат от частичното оттегляне или отказ от иск и **„не представлява самостоятелен способ за десезиране на съда с част от спорния предмет“** /с.165, подч.а./. На този фон е логичното заключение, че „изявлението на ищеца за намаляване на иска, когато не е посочил изрично последиците, които желае да настъпят относно спорния предмет, е правно ирелевантно“ /с.169/.

Споделям разбирането на автора, че няма “законови аргументи или логични съображения за съществуването на конструкцията за кумулиране на изявленията на ищеца“ /с.169/. Смятам обаче, че не е налице празнина в правната уредба, налагащо добавяне на нова разпоредба в чл.214, ал.1 ГПК, която да предвижда, че при допуснато от съда намаляване на размера на предявения иск, „намалената част от спорното право не може да бъде предмет на нов иск“, каквото предложение Костов прави на с.170 от монографията. Според мен, част от проблема на осмислянето на намаляването на иска като специфична законова форма на изменение на петитума е, че то би трябвало да се разглежда не като количествена промяна относно размера на петитума, а като качествена промяна, изразяваща се в замяна на първоначалното твърдение на ищеца относно размера на неговото право с друго. Така специфичната правна последица от намаляването на размера на спорното право не би довело до разделяне

предмета на делото на части - тази, която остава, и другата, с която съдът е десезиран. Предметът на делото остава единна величина, но изменена по своя първоначално заявен размер. Съдът ще се произнесе по целия размер на правото с решението си, а неговата сила на пресъдено нещо ще се отнася до целия размер на спорното право, определен в резултат на процесуалното действие на ищеца - впрочем, симетрично на увеличението на иска в типичния случай, когато той не е бил предявен като частичен, а недопустимостта на следващ иск до първоначално заявения размер на правото, би била резултат от непререшаемостта на спора на основание чл.299 ГПК.

3.7. Заслужава подкрепа критиката на законовото ограничение за допустимост на преминаването от установителен към осъдителен иск до края на производството в първата инстанция и предложението за законова промяна/§14/.

3.8. Положително оценявам прецизният аргументиран анализ на съотношението между изменение на иска по чл.228, ал.1 ГПК и другите хипотези на доброволно процесуално приемство след убедителната полемика с различните тези в теорията и съдебната практика, за да се постигне изводът, че този способ за изменение на иска не включва нито последващото субективно съединяване на искове, нито десезирането с някой от първоначално субективно съединените искове, а представлява само предприета от ищеца замяна на една от първоначалните главни страни /§10/.

3.9. В горния контекст, много интересно и обосновано е разбирането за характера и функциите на даваното от първоначалния ответник съгласие /респ. на неговата липса/ при замяната му с друг по чл.228 ГПК. Трябва да се сподели изводът и всичките аргументи на автора за самостоятелния десезиращ характер на института на замяна на първоначална главна страна. Напълно споделям, че оттеглянето или

отказът от иск не са определящи за заместването на първоначалния ответник с нов поради разликата в целите на отделните институти, а съгласието на първоначалния ответник е нужно, за да настъпят характерните последици на замяната на страна - доброволното приемство в процеса между стария и новия ответник. Отказът от иск в хипотезата в същност е процесуалното средство да се преодолее липсата на такова съгласие и замяната на страната да постигне целите на института/§15/.

3.10. Приносен момент съдържа анализът в Гл.4-та, където са систематизирани условията за допустимост и проявлението им в различните форми на изменение на иска, обсъдени в светлината на изследвания баланс в действието на основните процесуални принципи /§17/. Особено искам да подчертая не само теоретичното, но и важното за правоприлагането значение на прецизното изследване на различните видове актове на съда, произнасяни и дължими при преценката за допустимост на заявената от ищеца конкретна форма на изменение на иска и съответстващия за всеки от тях правен режим, както и отражението на тяхната незаконосъобразност върху по-нататъшните действия на съда и особено върху решението, с което приключва исковото производство /§18/.

III. Студии и статии, подлежащи на рецензиране.

Всички представени за рецензиране материали са посветени на значими от теоретичен и практически интерес процесуално-правни въпроси и съдържат задълбочена аргументация и обосновани правни изводи за разглежданите в тях правни институти.

Студията „Изменението на иска в системата от способности за десезиране на съда“ – Търговско право, **2023**, № 2, 17-38, ISSN 0861-6892 конкретизира анализа на някои въпроси, предмет на изследване и в монографичния труд, рецензиран по-горе.

В студията „Проблеми на допускането до касационно обжалване по чл. 280 ГПК“ – Съвременно право, **2019**, № 1, 7-30, ISSN 0861-1815 Ивайло Костов разглежда някои теоретични и практически аспекти на селективния модел на касационно обжалване по граждански дела. Приносен характер има анализът на общата предпоставка за допускане до касационно обжалване по чл.280, ал.1 ГПК, с аргументиране на предложението за отпадане на общата предпоставка по чл. 280, ал. 1 ГПК да е налице „материално правен или процесуалноправен въпрос“, тъй като ВКС трябва да съобразява и съпоставя не само конкретен правен въпрос, а цялото въззивно решение, спрямо някоя от допълнителните предпоставки в чл.280, ал.1 т. 1-3 ГПК.

В статията „За очевидната неправилност на въззивното решение като основание за допускане на касационното обжалване“ – Търговско право, **2018**, № 2, 5-11, ISSN 0861-6892, кандидатът аргументира тезата, че разширяването на предпоставките за допускане на касационно обжалване по чл.280, ал.2 ГПК улеснява достъпа до касационната инстанция и служи за установяването на истината в процеса, поради което съответства на целите, принципите и нормите на Конституцията на Р България и е в синхрон и с практиката на Съда на Европейския съюз.

Останалите три статии, а именно: „За правомощията на съда при определянето по справедливост на размера на обезщетението за неимуществени вреди. - Съвременно право, **2021**, № 4, 56-63, ISSN 0861-1815“; „За приложното поле на иска по чл. 124, ал. 4 ГПК. – Търговско право, **2019**, № 1, 5-14, ISSN 0861-6892“ и „За порока на въззивното решение, постановено въпреки наличие на основание за спиране на производството по чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК“ – Търговско право, **2017**, № 4, 31-35, ISSN 0861-6892, са провокирани от наличието на противоречива съдебна практика, довела до образуването на тълкувателни дела от ВКС, за произнасянето по които Ивайло Костов

е вложил правните си знания и творческите си умения да представи убедителна визия за смисъла на правните разпоредби, за да се постигне изясняване на техния точен и ясен смисъл.

IV. Преподавателска и друга дейност.

Гл.ас. д-р Ивайло Костов е уважаван и харесван преподавател при воденето на семинарни и лекционни занятия по Граждански процес в Юридическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“ пред студентите от 5-ти курс на специалност “Право“, както и пред студентите от специалността „Международни отношения“, пред които изнася самостоятелен лекционен курс по задължителната учебна дисциплина „Защита по граждански дела в държавите от ЕС“. Той преподава правната материя с професионализъм и вещина, успявайки да провокира интерес и самостоятелно мислене у студентската аудитория.

Освен като университетски преподавател, в качеството си на адвокат и член на Софийския адвокатски съвет Ив. Костов участва активно с правните си становища в работни групи в Министерството на правосъдието и в Народното събрание на Република България във връзка с различни законопроекти за изменение и допълнение на Гражданския процесуален кодекс. Познанията му в областта на гражданското право и процес са оценени високо и в качеството му лектор в Центъра за обучение на адвокати „Кръстю Цончев“. С професионална компетентност Костов осъществява и правораздавателна дейност по граждански и търговски дела от позицията на арбитър в АС към БТПП. Не на последно място трябва да посоча и длъжността му на член на редакционната колегия на списание „Съвременно право“, на която полага значителни усилия за издигане престижа на научното правно издание.

V. В заключение, на основание посочените съществени научни и научно-приложни достижения в рецензираните съчинения, доказан професионализъм, висока степен на творческа зрялост, иновативен подход в теоретичните изследвания и креативност, както и богатата професионална кариера като преподавател по Граждански процес, адвокат и арбитър, смятам убедено, че кандидатурата на гл.ас. д-р **Ивайло Кръстев Костов** отговаря безусловно на изискуемите от чл.29, ал.1 от Закона за развитието на академични състав и Правилника за неговото приложение условия, поради което категорично ще гласувам положително за получаването на академичната длъжност „доцент” по Граждански процес в ЮФ на СУ „Св. Кл. Охридски”.

Юли 2024г.

проф. д-р Анелия Мингова